

[Hvidberg.]

kvenser med sig, som det ikke er helt let at overskue, og som i og for sig ikke specielt har noget med Sagen om kvindelige Præster at gøre.

Det hedder i Bemærkningerne, at samtlige Biskopper har haft Lejlighed til indgaaende Erklæringer. Nu kan det ikke nægtes, at dette Lovforslag paa speciel Maade kommer Biskopperne ved, ogsaa rent bortset fra Spørgsmaalet om kvindelige Præster. Man kunde jo nemlig tænke sig, at denne Lov vilde blive taget i Anvendelse ogsaa uden for det Tilfælde, der har givet Anledning til Lovforslagets Fremsættelse, at f. Eks. en Sognemenighed under Indflydelse af en eller anden fast ansat Præst, som staar i et oppositionelt Forhold til sin Biskop, fik et Menighedsmøde i Stand, der tilsigtede Stiftsbaandsløsning til en anden Biskop. Saa kan denne Biskop naturligvis nægte at modtage denne Menighed, men alene Afholdelsen af et saadant Menighedsmøde — og det kan vel, saadan som Lovforslaget nu lyder, ikke hindres, heller ikke paa et Tidspunkt, hvor man slet ikke har nogen Erklæring fra den paagældende Biskop om, at han er villig — kan dog maaske være en betænkelig og maaske ganske uretfærdig Sag.

Det ses, at i det hele taget er dette Lovforslag et Forslag, som griber ind i Biskoppernes indbyrdes Forhold, og er i Virkeligheden, naar man tænker det igennem, af en meget personlig Karakter. Det vilde derfor ikke være for meget, at vi fik lidt at vide om, hvad Biskoppernes Erklæring egentlig gaar ud paa, ikke fordi Bispekollegiet er noget forfatningsmæssigt Organ for Kirken, som man skal afæske Erklæring som saadant, men af rent menneskelige Grunde, fordi man ikke skal handle anderledes mod en Biskop, end man kunde ønske at blive behandlet selv, hvis man var Biskop.

Jeg synes, vi maa have at vide, hvad Biskopperne mener. Vi kan ikke nøjes med at henholde os til, hvad vi har hørt her og der. Der forlyder noget om, at de af dem, der ikke ønsker kvindelige Præster, ikke i og for sig har noget imod, at en anden Biskop ordinerer, som er villig dertil. Der forlyder noget om, at Biskopperne mener, dette Forslag er den eneste mulige Løsning, men at de i og for sig ikke er glade for det. Men Biskopperne har ikke set dette Lovfor-

slag i dets Udformning, saa vidt mig bekendt, og jeg synes, det vilde være lidt umenneskeligt at vedtage dette Lovforslag, før Biskopperne har set det og udtalt sig om det — selv om man naturligvis kan gøre det. Biskopperne kan naturligvis kun komme til at udtale sig over for et Udvalg, og jeg vil derfor alene af den Grund anbefale, at Lovforslaget sendes i et hurtigt arbejdende Udvalg, saaledes som det ærede Medlem Fru Bodil Koch glædeligvis allerede har foreslaaet.

Af Enkeltheder i Lovforslaget vil jeg gerne berøre den Paragraf, som det ærede Medlem Fru Bodil Koch ogsaa allerede var inde paa, § 7, som har voldt nogen Vanskeligheder for min Partigruppe. Man mener, at det er meget uheldigt med en Menighed, der paa den Maade skulde komme til at staa under Kirkeministeriets eller skal vi sige Kirkeministerens direkte Tilsyn, for saa vidt angaar Prædikeembedet, Sakramenternes Forvaltning og Sjælesorgen i det hele. Man kunde jo tænke sig en Kirkeminister, hvis hele Livsanskuelse var af en saa kirkefremmed Karakter, at det maatte føles som urimeligt, for ikke at sige det stærkere, at han skulde føre Tilsynet med Menigheden, for saa vidt angaar Prædikeembedet, Sjælesorgen og ogsaa Sakramenternes Forvaltning. Saa vilde nemlig Forholdet mellem Stat og Kirke komme ind i en akut og spændt Situation, og selv om man mener, at Stat og Kirke bør adskilles, tror jeg de fleste vil mene, at dette bør ske helst paa en rolig og velovervejede Maade.

Nu har det ærede Medlem Fru Bodil Koch, der jo viser sig at være en snarraadig Kvinde her paa Talerstolen, allerede fundet en Udvej, og det er muligt, at det er den rigtige, men det tør jeg ikke tage Stilling til lige paa Stedet, og jeg vil altsaa ogsaa gerne tale nærmere om det i et Udvalg.

Men der er ogsaa andre Ting, man har næret nogen Betænkelighed ved i min Partigruppe. Naar man f. Eks. stiller § 2 eller § 4, Stk. 1, over for § 7, vil man tydeligt se, at der vil kunne opstaa den Situation, at en Stiftsprovst i en Stiftsby vil kunne tvinges til at løse Stiftsbaand til en Biskop i en anden By, hvad der jo maa føles som noget helt unaturligt. (*Sneum*: Nej!). Jo, det vil dog være lidt unaturligt, hvis vi tænker os, at en reside-